

[Niels Helveg Petersen.]

til det ræsonnement. Var det også i sin tid, da socialdemokratiet beskæftigede sig med afgiftsforhøjelser og momsforhøjelse og andet, en sådan snedig taktisk tankegang, der lå bag? Selvfølgelig ikke. Man gennemfører ikke momsforhøjelser for at være særlig snedig eller taktisk klog. Jeg tror ikke, at det i hvert fald umiddelbart er den slags ting, som vælgerne vil forbinde med taktisk tankegang.

Hr. Grünbaum efterlyste en statsfinansiell begrundelse for udskrivningsprocentens fastsættelse, men fandt den ikke. Den kan vel heller ikke findes; for det er ikke i første række en statsfinansiell begrundelse, der ligger bag den økonomiske politik; der føres, men den udvikling i landets økonomi, som har vist sig så stærkt i det forløbne halve år.

Hr. Grünbaum afviste, at man med, som han sagde, gammeldags finanspolitiske midler kunne løse de økonomiske problemer. Jeg kan ikke forstå det på anden måde, end at hr. Grünbaum i virkeligheden med det ordvalg efterlyste et indkomstpolitisk indgreb, som hans parti dog i øvrigt har taget afstand fra. Jeg kan ikke få megen mening i på den ene side at forkaste virkningen af finanspolitiske indgreb, fordi de nedsætter opsparingen og fører til længsel og pres, uro på arbejdsmarkedet osv., og samtidig at forkaste en indkomstpolitisk løsning. Når hr. Grünbaum taler om psykologi, er der for det første dertil at sige, at et underskud på betalingsbalancen i hvert fald ikke har meget med psykologi at gøre, og jeg kan ikke se, at man med psykologi kan trylle et underskud på betalingsbalancen ud af verden. Jeg kan kun forstå det på den måde, at det i virkeligheden var indkomstpolitiske indgreb, der skulle til, og derfor bliver det spørgsmål tilbage: hvorfor afviser man det så? Det minder lidt om den recept, en klog mand bruger, der vil kurere alvorlige sygdomme med anvendt psykologi uden i øvrigt at motivere, hvorledes behandlingsmetoden skal kunne føre til de ønskede resultater.

Det, der blev tilbage efter hr. Grünbaums indlæg, var jo også dette, at der intet alternativ var; der var intet forsøg på at pege på, hvorledes disse ting skulle være grebet an, men der var en efterlysning af psykologi. Jeg ved ikke, om man kunne erstatte en udskrivningsprocent med en eller anden psykologisk størrelse; det kunne jo være interessant, hvis det kunne lade sig gøre, men indtil videre, indtil vi har sådanne mirakelkure, må vi andre altså holde os til den viden, vi så nogenlunde har.

Der er som sagt ikke tale om nogen statsfinansiell begrundelse, og derfor er det heller ikke usagligt på dette tidspunkt at fastsætte udskrivningsprocenten. Når man fastsætter udskrivningsprocenten til 91 i forbindelse med ekstraopkrævning af 1 pct. i folkepensionsbidrag, er dette et udtryk for, at man ikke ønsker, at der via de direkte skatter skal tilflyde den indenlandske efterspørgsel i det kommende år en ekstra stimulans; det er, hvad det er udtryk for. Vi ser ikke i den økonomiske udvikling noget tegn på, at det vil være muligt til næste år i forhold til i år at stimulere den indenlandske efterspørgsel via de direkte skatter, og dette er derfor ikke usagligt. Jeg er ganske klar over, at man kan vende og dreje de statsfinansielle tal, og det må man så gøre for mig, men når man skal vurdere de økonomiske virkninger, må man gøre det i forhold til det nuværende skatteniveau og vurdere, om man tror, der til næste år bliver mulighed for at bære en ekstra stimulans.

Der har i udvalget igen været en diskussion om det rette tidspunkt for fastsættelse af udskrivningsprocenten. Jeg tror ikke, det kan bestrides, at det ville være teknisk muligt, om end overordentlig besværligt, at fastsætte udskrivningsprocenten i det korte interval fra den 7. til den 10. oktober. Skønnet om den 10. oktober er ikke anfægtet, og jeg tør i hvert fald ikke påtage mig at anfægte det skøn, der her ligger til grund; det har socialdemokratiet for så vidt heller ikke gjort. Tilbage bliver så den mulighed, at man i det korte interval fra den 7. til den